

jako nemocného se považovalo za odhlášení dotyčného dělníka u bratrské pokladny. Leč dle názoru již shora vysloveného platí pro otázku povinnosti platiti zaměstnavatelské příspěvky pouze právní stav, jak vytvořen byl ohledně nemocenských příspěvků platnými normami a stanovami, na něž soukromá dohoda stran ničeho změnit nemohla. Právem proto nehledě žal. min. ke tvrzené dohodě a nelze proto rozhodnutí jeho vytýkati po této stránce ani nezákonnost ani vadu řízení; bylo proto stížnost proti této části nař. rozhodnutí zamítnouti jako bezdůvodnou.

Pokud jde o vrácení přeplatku, vztahujícího se na dny nedělní a sváteční, posuzovalo žal. min. sporný případ podle předpisů o všeobecném pojištění nemocenském, nezkoumalo však, zda podle stanov bratrské pokladny, k níž podnik stěžujícího si spolku náležel, byla tato pokladna oprávněna v rozhodné době vybírat nemocenské příspěvky také za dny nedělní a sváteční. Ve smyslu vývodů shora uvedených spočívá tedy nař. rozhodnutí v této části na mylném výkladu zák.

Č. 8296.

Živnostenské právo: O pojmových znacích živnosti povoznické.

(Nález ze dne 16. prosince 1929 č. 11.303/27.)

V ě c: Walter W. v Č. proti zemské správě politické v Praze o přešupek podle § 11 živn. řádu.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Trestním nálezem osp-é v P. z 23. listopadu 1926 byl st-I uznán vinným přestupkem § 11 živn. ř., jehož se dopustil tím, že provozoval živnost povoznickou, aniž ji u živn. úřadu opověděl, a odsouzen dle § 132 lit. a) cit. zák. k pokutě 100 Kč, po případě do vězení na 10 dnů.

Odvolání z toho podanému nebylo nař. rozhodnutím vyhověno, poněvadž skutková podstata přestupku jest doznáním strany, výpovědí svědků a seznáním strážce prokázána.

Ve stížnosti popírá st-I, že by v daném případě byly dány pojmové znaky zaměstnání po živnostensku provozovaného ve smyslu čl. IV. uvoz. patentu k živn. řádu. Nss neuznal stížnost důvodnou.

St-I udal ve svém odvolání z trestního nálezu prvé stolice a udává také ve stížnosti, že provozuje zemědělský podnik asi na 6 ha půdy, pak největší kupectví v Č., jež jest jeho hlavním zaměstnáním. Ježto není v místě dráhy, je nucen veškeré zboží pro svoji obchodní živnost z V. dovážeti a tam zboží i své zemědělské produkty voziti. Při tom přibírá na požádání k dopravě za odměnu také zboží od jiných osob. Kromě toho obstarává svým potahem za úplatu zemědělské práce pro jiné osoby, avšak pouze příležitostně a nikoli pravidelně s úmyslem, opatřiti si trvalý výtěžek. V letní době vozí letní hosty na dráhu a z dráhy, jakož i na výlety za úplatu. Děje se tak jen tenkrát, není-li potahu třeba pro živ-

nost obchodní nebo pro zemědělství. Veškeré tyto činnosti vyvíjí st-l, dle svého tvrzení, aby dosáhl vedlejšího výdělku.

Z těchto vlastních jeho údajů je zřejmo, že obstarává na vlastní účet a risiko úkony povoznické živnosti za účelem výdělečným a že tak nečiní pouze v ojedinělých případech, nýbrž trvale a pravidelně, kdykoli se k tomu naskytne příležitost a potah není jinak zaměstnán. Tato skutková podstata obsahuje však veškeré znaky živnosti povoznické. St-l přes to tvrdí, že není povinen opovědět u živn. úřadu živnost povoznickou, a že není trestný, když tak neučinil. Dovolává se výnosu min. vnitra z 25. srpna 1881 č. 11.412 a výn. česk. místodržitelství, otištěného ve sbírce normalií pod č. 74.

Cit. výnosy bylo vysloveno, že zemědělci, kteří jen po kratší dobu v roce, a to po obdělání polního hospodářství pouze občas a ne pravidelně hledají pro své potahy vedlejší výdělek dopravou osob neb dovozem uhlí, kamení, rudy a t. d., a při nichž zemědělské zaměstnání tvoří hlavní zdroj jejich výživy, nejsou povinni opovědět živnost povoznickou. St-l sám udává, že jeho hlavním zaměstnáním je živnost obchodní, proti němuž zemědělství ustupuje do pozadí. Pak ovšem ani z těchto instrukcí, které ostatně nemají a neměly povahu nařízení státních úřadů ani ve smyslu čl. 11 zák. stát. z 21. prosince 1867 č. 145 ř. z., nýbrž jsou pouhými výnosy úřadů nadřízených, kterými byly úřadům podřízeným dány pokyny, za kterých skutkových předpokladů mají považovati povoznictví za vedlejší živnost zemědělské produkce, nemůže st-l nic dovoditi pro svůj názor, že jest oprávněn bez opovědi povoznické živnosti provozovati povoznictví.

Dospěl-li žalovaný úřad ze skutkového základu, jak jej st-l ve svém odvolání z tresního nálezu prvě stolice uvedl, k závěru, že st-l provozuje povoznictví po živnostensku a že tuto živnost neopověděl, což on přiznává, a odsoudil ho pak pro přestupek neoprávněného provozování této živnosti, pak nelze shledati ani že by se nař. rozhodnutí přičilo zákonu, ani že by úsudek žal. úřadu neměl ve spisech dostatečné opory.

Č. 8297.

Živnostenské právo: Potřebuje manželka školníka střední školy živn. koncese, vaří-li pro studenty občas obědy?

(Nález ze dne 16. prosince 1929 č. 21.299/27.)

V ě c: Marie K. v P. proti zemské správě politické v Praze o přestupek podle § 22 živn. řádu.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Zem. četnické velitelství pro Čechy oznámilo osp-é v B., že st-lka — manželka školníka gymnasia v B. — podává pokrmy bez živn. oprávnění. Jsouc o tomto oznámení vyslýchána, udala st-lka, že jest pravda, že pro studenty někdy vaří, že však tak činí jen k žádosti jejich rodičů mezi 12. a 13. hodinou, jen v ty dny, kdy jsou ve škole